

9 ТРАВНЯ—СВЯТО ПЕРЕМОГИ

НЕ ЗГАСНЕ У ВІКАХ ПОДВИГ НАРОДУ—ГЕРОЯ

МИНУЛЕ
ЗОВОВ'ЯЗУЄ
І КЛИЧЕ

ДВАДЦЯТЬ один рік тому Радянський народ і його Збройні Сили здобули всесвітньо-історичну перемогу над гітлерівською Німеччиною.

Важким був шлях до перемоги. З перших днів Великої Вітчизняної війни Комуністична партія виступила організатором всенародної боротьби проти сильного й небезпечного ворога, який мав перевагу в живій силі і в техніці.

Грізна небезпека нависла над соціалістичною Батьківщиною. Гітлерівські орди сіяли смерть і розруху. Але мужність і героїзм радянського народу, який піднявся на захист свободи і незалежності Батьківщини, на захист завоювань Жовтня, були нездоланною силою.

Немеркнучими сторінками в священній літописі Великої Вітчизняної війни ввійшли оборона Брестської фортеці-героя і міст-героїв Москви й Києва, Ленінграда й Волгограда, Одеси й Севастополя. Безсмертні подвиги воїнів і народних месників-партизан.

Трудівники радянського тилу — робітники й колгоспники, вчені й актори, — всі радянські люди внесли свій гідний вклад в здобуття Перемоги.

Доблесна Радянська Армія не тільки завершила звільнення нашої землі, але й протягнула руку братерської допомоги пригнобленим народам Європи, добила фашистського звіра в його власному логові і примусила гітлерівську Німеччину до беззастережної капітуляції.

Незважаючи на величезні втрати і розруху, Радянський Союз в короткі строки залікував рани, нанесені війною, і відновив свою економіку.

В післявоєнний період наша країна досягла величезного піднесення. Успішно виконано семірічний план розвитку народного господарства.

Новий п'ятирічний план, Директиви по якому дав ХХІІІ з'їзд КПРС, відкриває перспективу подальшого розквіту і піднесення економіки й культури СРСР, реальною можливість підняти відстаючі ділянки народного господарства, прискорити створення матеріально-технічної бази комунізму.

Для руху вперед, для успішного здійснення комуністичного будівництва необхідний міцний мир, боротьбу за який з всією силою здійснює наша партія і Радянський уряд, висловлюючи сподівання радянського народу, всіх простих людей земної кулі, прибічників прогресу й демократії.

Викриваючи імперіалістичних паліїв війни і перш за все американський імперіалізм — душителя свободи народів, який

розв'язав відкрити агресію проти народу В'єтнаму, Радянська країна зміцнює свою оборону, свої збройні сили. Про це ще раз заявив відкрито й прямо всесоюзний форум комуністів — ХХІІІ з'їзд КПРС.

Важливим ділом, підкреслювалось на з'їзді, є завдання воєнно-патріотичного виховання всього радянського народу, і перш за все молоді, на славних бойових традиціях минулого, на прикладах масового всенародного героїзму, що був проявлений у Великій Вітчизняній війні.

В цю важливу справу вносить свій вклад і колектив нашого орденоносного університе-

ту. У нас створена кімната бойової слави, відкриття якої приурочується до Дня Перемоги.

Але, звичайно, тільки відкриттям кімнати бойової слави завдання воєнно-патріотичного виховання не вирішується.

Воєнно-патріотичним вихованням молоді потрібно займатись щоденно й так, щоб робота в цьому напрямку була високодіювою.

Взяти активну участь в цьому — обов'язок всього професорсько-викладацького колективу.

Велика Перемога, одержана 21 рік тому, зобов'язує й кличе нас вперед!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання ХХХІІ

За наукові
КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового Червоного Прапора
державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 14 (859).

7 травня 1966 р.

Ціна 2 коп.

ЛЕНИНСКАЯ МЫСЛЬ

Испытанная жизнью и борьбой, Как знамя, гордо поднятое ввысь, Над миром плещет радужным прибоем Всегда живая ленинская мысль. Нас вдохновил на подвиги героев, Сплотил навек и целью окрылив, Она влечет нас на вершины строек, В ней—наших сил негаснущий прилив, В свершеньях наших — взлет ее высокий, Дан ею старт вселенским кораблям; Впитав ее живительные соки, Ростками счастья полнится Земля. Она над нами зажигает утро, Ее огнями Родина цветет; Храня и чистоту ее, и мудрость, В ее лучах нас партия ведет. Идем и с каждым шагом молодеем, Преображаем на планете жизнь, На гребне светлой ленинской идеи Уверенно вступаем в коммунизм. А старый мир, — его мы переборем.	Взметнувши стройки пятилеток ввысь,— Недаром бьет безудержным прибоем В его устои ленинская мысль. Как половодье в блеске вешних зарев, Она по континентам вширь идет,— И на земном помолодевшем шаре Встают народы, сбрасывая гнет. Ее великой силою живою Поверх ракет вооружен вдвойне, На страже мира встал советский воин, Дорогу грудью преградив войне. Нас на борьбу сзывает Двадцать третий За воплощение ильичевых дум, Чтоб вечным Первомаем на планете Цвести свободе, братству и труду. Рожденная любовью и борьбой, Зовущим флагом взвизываясь ввысь, Весенним, чистым, радостным прибоем Бьет над планетой ленинская мысль.
---	---

Н. ДАВЫДОВ.

НЕВГАСИМЕ ПОЛУМ'Я

ВІН стоїть над самим морем— червоний обеліск з жалобною пов'язкою барельєфу. На полірованому граніті лежать безкозирка і автомат, ще гарячий від бою. Останнього бою, в якому він став Невідомим і Безсмертним.

Серце Невідомого матроса—вічний вогонь, ледве помітний при сонці. Але ночами сполохи полум'я освітлюють чорний барельєф, і завмерлі постаті воїнів, вилитих з бронзи, оживають. Щоночі йдуть вони в ту, останню атаку...

До Невідомого матроса йдуть ті, хто не забув воєнних років, хто знав їх, Невідомих. Йдуть і ті, хто знає Велику Вітчизняну лише з книжок.

Біля підніжжя обеліска гомонять людські приливи—сюди приходять матроси, портовики, робітники. Приходять і мовчки говорять з Невідомим, згадують, доповідають. І з вічного вогню людських споминів, шуму моря народ-

жують звуки музики. Вони ллються десь згори, не даючи людині пройти байдуже. В тривожному голосі органу звучить скорбота і любов...

Сюди прилітають птахи, що замерзли над морем. Сюди приходять діти. П'ятирічні карапузи з захопленням ошпують бронзовий автомат...

Міцно стиснувши руки одне одному, стоять хлопець і дівчина. Замислилися двадцятирічні...

Тут схиляються знамена, звучать клятви. Тут ще і ще раз ми впенюємось, що вчимося не лише в стінах університету. Тут, біля обеліска, ми вчимося розуміти людей з років Великої Вітчизняної. Вони живі і сьогодні. Вони завжди будуть жити в граніті обеліска, в сполохах негасимого полум'я, в нашій пам'яті.

В. ПАРШЕНКОВ,
С. ХАНЕВИЧ,

РІШЕННЯ ХХІІІ З'ІЗДУ КПРС—В ДІЛА!

СХВИЛЬОВАНО говорить доповідач професор О. Юрженко про ті незабутні враження, які в нього залишив з'їзд, про ту атмосферу єдності, піднесення і діловитості, в якій проходили всеосяжний форум комуністів.

Розповідаючи про історичні рішення ХХІІІ з'їзду КПРС, доповідач зупинився на тих великих завданнях, які витікають із цих рішень для партійної організації університету, для всього його колективу.

— Перш за все, — підкреслив професор О. Юрженко, — необхідно глибоко вивчати рішення з'їзду, пізнавати їх наукову основу, глибину економічних і соціальних проблем, закладених в цих рішеннях.

Нам слід так поставити справу, щоб у своїй роботі наші вчені ради, кафедри факультетів творчо досліджували проблеми, що витікають з рішень з'їзду і в тому ж дусі, в якому проходив ХХІІІ з'їзд партії — солідарності, діловитості, вимогливості.

— Як відомо, — продовжував доповідач, — перед нашим вузом стоїть два завдання: підготовка кадрів і розвиток науки. Ці завдання взаємозв'язані. Але головним нашим завданням, першою нашою заповіддю є підготовка ідейно загартованих, висококваліфікованих спеціалістів, знавців своєї справи.

Для того, щоб виконати цю нашу першу заповідь, необхідно підняти науковий рівень лекцій, лабораторних і практичних занять, слід постійно турбуватися про оснащення лабораторій і кабінетів сучасною апаратурою і обладнанням. Нарешті, нам треба домогтися, щоб в педагогічному навантаженні наших провідних вчених центральне місце займали лекції для студентів, щоб на їх лекціях молодь не тільки вчилася, але й виховувалася.

Потім доповідач зупинився на недоліках заочного й вечірнього навчання, методологічних проблемах в освіті, на педагогічній підготовці студентів.

Зупинившись на стані наукової роботи в університеті, професор О. Юрженко підкреслив, що вона повинна стати ефективнішою, що

ВЕЛИКИЙ актовий зал університету. 27 квітня 1966 року. В цей день сюди прийшли на відкриті партійні збори не тільки комуністи, але й багато безпартійних. І це — зрозуміло. Адже на зборах повинна йти історичні рішення.

її результати повинні активніше і у все зростаючих масштабах впроваджуватися в народне господарство, у виробництво.

На заключення доповідач підкреслив, що втілення в життя завдань колективу університету, що витікають з рішень ХХІІІ з'їзду КПРС, знаходяться в прямій залежності від рівня і бойовитості партійної роботи. Звідси необхідність активізувати діяльність кожного комуніста, підвищити його відповідальність за доручену йому справу.

ПІСЛЯ доповіді почалися жваві дебати.

— Колектив університету, — говорить тов. Богатський О. В., — гаряче підтримує історичні рішення ХХІІІ з'їзду КПРС.

Минулі роки були знаменними для хімічного факультету: визначились певні наукові школи, які стали відомими в нашій країні, помітно якісний ріст професорсько-викладацького складу, проведено ряд наукових конференцій, результати досліджень наших вчених друкуються в центральних журналах. Однак у нас ще багато невирішених проблем. Необхідно, перш за все, серйозно поліпшити обладнання лабораторій, активніше впроваджувати досягнення науки у виробництво, наполегливо готувати кадри вищої кваліфікації — докторів наук.

Далі тов. Богатський говорить про вдосконалення навчально-виховної та методологічної роботи.

Про те, що факультет іноземних мов за останні роки домігся певних успіхів, говорив тов. Нейдорф Я. Я.

— Факультет має добре учбове обладнання, надає велику допомогу різним організаціям міста, розширює і зміцнює контакти з зарубіжними країнами. Але в роботі факультету є й ряд істотних недоліків.

З року в рік ми не виконуємо план підготовки викладачів іно-

земних мов для шкіл. А кількість сільських шкіл, де невістачає вчителів іноземних мов зростає.

— Ми дуже задоволені з того, — говорить тов. Розовський Л. Б., — що член нашої партійної організації тов. Юрженко О. І. був делегатом ХХІІІ з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Це висока оцінка діяльності всього колективу Одеського університету.

Правильно, що в нас відновлюється геолого-географічний факультет, який має добрі традиції.

Тепер у нас хороші перспективи, буде цікаве відділення морської геології, і нам слід оперативніше вирішувати конкретні питання, зв'язані з створенням матеріальної бази факультету.

— Матеріал ХХІІІ з'їзду КПРС, — підкреслив завідуючий кафедрою політекономії тов. Лобунець А. Г., — викликали великий інтерес і глибоко вивчаються колективом університету.

В своєму виступі А. Лобунець зупинився на питаннях підготовки кадрів через аспірантуру, відновлення економічного факультету, завданнях підготовки ідейно загартованих спеціалістів, необхідності посилення наступальної боротьби проти буржуазної ідеології. Кафедри суспільних наук університету всебічно обговорили матеріали ХХІІІ з'їзду КПРС і накреслили ряд заходів по виконанню його рішень.

— Партійна організація і вчена рада історичного факультету, — як зазначив тов. Зінчук Я. П., — розробили заходи по реалізації рішень ХХІІІ з'їзду КПРС, органічно пов'язавши їх з підготовкою до 50-річчя Жовтневої революції і 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. На історичному факультеті вивчаються і пропагуються матеріали з'їзду, активно працює методологічний семінар викладачів, скоро почне працювати комсомольський теоретичний семі-

В призначений час збори розпочались. Слово для доповіді «Про рішення ХХІІІ з'їзду КПРС і завдання парторганізації університету» надається делегату ХХІІІ з'їзду партії, ректору ОДУ професору О. І. ЮРЖЕНКУ.

нар. Рішення ХХІІІ з'їзду КПРС створили виключно сприятливі умови для розвитку історичної науки. Колектив університету вважає своїм першорядним завданням удосконалення ідейно-виховної, учбової та наукової роботи, посилення боротьби проти ворожої буржуазної ідеології.

— Філологічний факультет, — говорить тов. Жаборюк А. А., — виріс з наукового боку, проробив велику роботу по поліпшенню всього комплексу учбово-методичної та ідейно-виховної роботи.

Тов. Жаборюк говорить про недоліки в плануванні учбового процесу, про труднощі, зв'язані з публікацією наукових робіт, ставить питання про видання вчених записок університету і вносить пропозицію здійснювати обмін досвідом з іншими вузами республіки.

— На радянських вчених, — говорить тов. Погребняк І. І., — партія покладає великі надії. Професорсько-викладацький склад і співробітники біологічного факультету обговорили в світлі рішень ХХІІІ з'їзду КПРС завдання на майбутні п'ять років.

В своєму виступі тов. Шмаков І. М. говорив про необхідність всебічно, глибоко вивчати й пропагувати рішення ХХІІІ з'їзду КПРС, які слід покласти в основу роботи партійної організації, всього колективу університету.

— Члени кафедри суспільних наук, — сказав тов. Галицький М. С., — зразу після закінчення роботи ХХІІІ з'їзду КПРС виїхали в підшефні райони й прочитали по матеріалах з'їзду лекції для колгоспників, робітників радгоспів і промислових підприємств.

Кафедра історії КПРС розробила програму по реалізації рішень ХХІІІ з'їзду КПРС, яка передбачає проведення теоретичних конференцій, видання учбово-методичних посібників, удосконалення ідейно-виховної, учбової та наукової роботи. Кафедра стала іні-

ціатором по розгортанню військово-патріотичного виховання студентів.

На заключення виступив секретар парткому університету тов. Калуст'ян Л. Х.

— Партійна організація проробила певну роботу по вивченню і пропаганді історичних рішень ХХІІІ з'їзду КПРС. Комуністи університету виступають з лекціями й доповідями в підшефних районах Одеської області і промислових підприємств міста. Але велика робота по втіленню в життя рішень з'їзду тільки розпочинається.

ХХІІІ з'їзд КПРС приділив велику увагу роботі вищої школи: підвищенню якості підготовки спеціалістів, їх ідейному загартованню, поліпшенню учбового процесу, розвитку наукових досліджень, впровадженню найновіших досягнень науки у виробництво. Тов. Калуст'ян Л. Х. відзначив, що в роботі природничих факультетів є серйозні недоліки і упущення. Нам необхідно посилити контроль за роботою всіх кафедр, кожного викладача, всебічно розвивати критику і самокритику, більше приділяти уваги методологічному аспекту викладання.

Великі завдання стоять перед кафедрами суспільних наук і гуманітарними факультетами. Необхідно посилити ідейно-виховну роботу серед студентів в позанавчальний час, більше залучати їх до наукової роботи кафедр суспільних наук.

Партійні організації факультетів повинні виявляти більше ініціативи, всебічно підвищувати почуття відповідальності кожного комуніста за доручену справу.

Чимало доведеться зробити і комсомольській організації університету, зокрема, слід підняти рівень внутрішньої роботи, зміцнювати дисципліну, активізувати роботу всіх її ланок.

Закінчуючи свій виступ, тов. Калуст'ян висловив впевненість в тому, що партійна організація університету виконає покладені на неї високі зобов'язання.

Партійні збори прийняли розгорнуту постанову, спрямовану на втілення в життя історичних рішень ХХІІІ з'їзду КПРС.

ІСТОРИЧНА ПЕРЕМОГА

ДЕВ'ЯТОГО травня минає 21-а роковина з дня Перемоги Радянського Союзу над силами фашизму.

Розв'язуючи криваву війну проти народів нашої країни, фашистські главарі розраховували на швидку перемогу, але прорахувались. На заклик Комуністичної партії весь радянський народ піднявся на визвольну війну і розгромив сильного і підступного ворога.

В основі нашої всесвітньо-історичної Перемоги лежить соціалістичний устрій, лорджений Великою Жовтневою соціалістичною революцією. Завдяки перемозі Жовтня, наш народ став хазяїном країни. І це подєстерило його енергію і в труді, й в бою. Перемога соціалізму в СРСР створила всі необхідні матеріальні й духовні передумови для розгрому ворога.

Незважаючи на те, що Радянський Союз виніс на собі весь тягар війни, він вийшов з неї ще мужнішим і міцнішим. За роки війни зросла економічна могутність СРСР. Була створена воєнна економіка, яка безперерійно й у все зростаючому ступені забезпечувала збройні сили всім необхідним для розгрому ворога. Зросла політична могутність СРСР. Зміцніли союз робітничого класу і селянства, дружба і співробітництво народів. Небувало зріс міжнародний авторитет країни. Народи всього світу переконались, що тільки СРСР зміг розгромити сили реакції і війни.

Виріс авторитет нашої рідної Комуністичної партії, ще більше зміцнилась єдність її рядів, її зв'язок з народом. Ще більше зміцнювалась морально-політична єдність радянського народу.

Поліпшилися воєнно-стратегічні позиції СРСР — він вийшов з капіталістичного оточення, зміцнив свої кордони. З цього часу жодне міжнародне питання не може вирішуватись без Радянського Союзу.

Розгром Радянською Армією німецько-фашистських військ надихнув трудящих країн, що були окуповані фашистами, на боротьбу проти іноземних загарбників і їх слуг. Партизани Франції, Італії, Югославії, Албанії, Болгарії, Чехословаччини, Польщі та інших країн нанесли удар за ударом окупантам. Народні маси Албанії, Болгарії, Угорщини, Румунії, Польщі, Чехословаччини, Югославії, Східної Німеччини звалили режим, що прогнів, і взяли владу в свої руки.

В роки війни відбулась поляризація сил в кожній капіталістичній країні. Крупна буржуазія і поміщики активно співробітничали з окупантами. Справжніми патріотами були трудящі маси, особливо пролетаріат і його авангард — комуністи.

Комуністи виявили чудеса героїзму. Вони стали душою антифашистської боротьби, очолили патріотів, включаючи пролетаріат, трудящих селян і навіть частину національної буржуазії. Були створені антифашистські Національні фронти і армії Опору. Небувало зріс авторитет комуністів, бо народні маси на досвіді переконались в їх правоті, в їх відданості справі народу.

Перемога Радянського Союзу на Далекому Сході була ударом не тільки по японському імлітаризму, але й по всій світовій реакції. Ця перемога зміцнила позиції демократії і соціалізму, прискорила перемогу соціалістичної революції в Китаї, Північній Кореї, Північному В'єтнамі, а також перемогу національно-визвольного руху в інших країнах Південно-східної Азії (Індії, Індонезії та інших).

Національно-визвольний рух став складовою частиною світового революційного процесу.

Важливим наслідком другої світової війни стало те, що з шести великих імперіалістичних держав на певний період були виведені з ладу Німеччина, Японія, Італія, значно ослабли Англія і Франція. Тільки США, які вступили у війну пізніше і нажились на ній, посіли свою могутність. Американський імперіалізм став центром світової реакції, центром придушення свободи і незалежності народів, очолив імперіалістичний табір і рветься до світового панування.

На шляху встановлення світового панування США стояли й стоять Радянський Союз, всі прогресивні й демократичні сили світу. Вони виконують відповідальне завдання: викривають імперіалістичну агресію, відстоюють справу миру, прогресу й демократії.

В цій благородній справі їх надихають історичні рішення ХХІІІ з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу, який з новою силою підтвердив можливість приборкати агресорів і запобігти війні.

І. ГАНЕВИЧ,
доктор історичних наук,
професор.

ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ ПРЕСИ

ЩОРІЧНО, п'ятого травня радянські люди відзначають День преси. В цей день 1912 року народилася ленінська «Правда».

В День преси уся країна проводить огляд преси — могутньої сили в ідеологічній діяльності партії, вірного її помічника в справі побудови комунізму.

В нашій країні газети виходять 65 мовами, з них 57 мовами народів Радянського Союзу і 8 мовами народів зарубіжних країн. Для молоді випускається 115 газет і для дітей — 25. Виданням газет, журналів та книг у нашій країні займається 219 видавництв.

Якщо до Великої Жовтневої революції на Україні виходило тільки 14 газет, то тепер в республіці друкується понад 930 газет. Цікаво, що у Великобританії, яка посідає одне з перших місць серед капіталістичних країн, з насиченістю друкованої продукції на 10 чоловік населення припадає 49 примірників газет, а на Україні — 54.

В середньому за добу в нашій країні випускаються газети тиражем 54,6 мільйонів екземплярів. Тираж «Правди» тепер — 7 мільйонів примірників, «Известий» — 8,3, «Комсомольской правды» — 5,5, «Сельской жизни» — 5,1. Ці газети вважаються найпопулярнішими в світі. Газет з таким тиражем в інших країнах немає. За останнє семиріччя (1958—1965 рр.) тираж газет в СРСР збільшився у 1,9 раза.

День преси святкують не тільки наші великі видавництва та редакції, це свято і для наших багатотиражних газет та стінної преси. В нашому університеті на кожному факультеті випускаються не тільки стінгазети, а й курсові бойові листки, наукові бюлетні, газети іноземними мовами, гумористичні газети, фотогазети. Всі вони сприяють виконанню нашого першочергового завдання — підготовці висококваліфікованих спеціалістів для наших шкіл, підприємств та науководослідних установ.

У створенні наших стінних факультетських газет, наукових бюлетнів та бойових листків беруть активну участь не тільки студенти, а й викладачі та професори.

Отже, справа університетської преси — це загальна справа багатотиражного колективу університету й сьогодні ми можемо по праву сказати, що день радянської преси це наше спільне свято.

В НАВЧАННІ, пошуках і радощах минає мій студентський п'ятий рік. Незабаром розлука з рідним університетом, з усім, чим я нині живу. Перед дорогою, як водиться, слід присісти, помовчати. В такі хвилини кожен думає про спільну справу, про своє найпотаємніше.

В житті людини буває немало різних подій. Та неодмінно є найголовніша, вирішальна. Кажуть важко визначити своє місце в житті, знайти себе. Але через це проходить кожний.

Ще з дитячих років я почав писати до газет. Спочатку то були піонерські — «Зірка», «Юный ленинец», потім районна, траплялось друкувала мої замітки й обласна газета. Хоч то були епізодичні виступи, вже тоді нишком, на самоті, нікому не довіряючи своїх дум, я мріяв про справжній газетярський труд. Раз і назавжди усвідомив, що для цього треба працювати багато й постійно, без свят і вихідних бо газети ж виходять і в будні.

Разом зі мною росла й міцніла непокінчена мрія, але, здавалось, була недосяжною.

І ось університет! Це саме той вирішальний поворот мого життя, здійснення звабливої, виношеної надії. Університетська багатотиражка «За наукові кадри» стала моєю першою газетою, в якій я був постійним членом редакції і дописувачем, опісля спецкором. Вузька газета — моя перша терпляча й розумна журналістська вчителька.

Відтоді в мене почалося два життя — студентське й газетярське, породжене й обумовлене одне

ВАШ КОРЕСПОНДЕНТ

одним. Коли я починав у «ЗНК», був великий студкорівський колектив. Ми працювали активно, багато, часто друкувались. Редактор зовсім серйозно говорив, що ми працюємо напівпрофесійно тільки тому, що головне наше завдання — навчання.

Читачі пам'ятають завжди цікаві матеріали Олега Семеріна, Людмили Шереметьєвої, Миколи Гончаренка, Віктора Антонова й інших студкорів. Ота наша невгамовність, всюдисутність спокусила багатьох. В редакцію приходили хлопці та дівчата з одним бажанням:

— Хочу бути вашим студкором.

Це стало навіть модним. Та двері редакції відчинені для кожного. Пам'ятаю, для всіх бажаних при редакції відкривалася школа студкорів. В газеті почали з'являтися нові прізвища з титулами «Слухач школи студкорів», «студкор».

Але що модне, те недовге. Скоро багато нових імен зійшло з газетних сторінок. Виявляється, щоб стати студкором, одного бажання замало, треба — й це найголовніше — любити газету й невтомно, щоденно працювати, не сподіваючись на винагороду.

Дехто вважає, що писати в газету легко. На це можна сказати: пиши сам — узнаєш.

Радісно бачити, що на зміну

«старих» шанувальників і кореспондентів «За наукових кадрів» прийшли нові. Добре себе зарекомендували Сергій Ханевич, Сергій Мефодовський, Надія Халімошкіна, Наталка Лухіна. А ім'я С. Ханевича можна зустріти і в обласних газетах.

У ці святкові дні бажаю студкорам і всім друзям газети «За наукові кадри» гострого пера та побільше друкованих матеріалів.

У кожній людини є вчитель. Не завжди ним стає той, хто вперше входить в клас. Справжній учитель — це кому наслідуєш, з ким радишся, з кого береш приклад. Тому хочеш знати правдиву думку свого вчителя, прислухаєшся до кожного його слова. Радяться з тим, кому довіряють. А це зобов'язує. І якщо вчитель в чомусь обманить, схибує, йому не прощають.

Мені поталанило. Є в мене вчителі, я пишаюсь ними. Може б вони ніколи про те не довідалися, якби не ця нагода.

Мій університет вступив у друге сторіччя, а я на порозі самостійного життя. Прошло п'ять років. То роки змужіння і росту. Тут я знайшов себе: моя професія — учитель, моє покликання — газета. Цим я зобов'язаний рідному університету, його газеті «За наукові кадри».

Спливе за роком рік, зміниться студкорівський актив, редакційний колектив та буде завжди бойовою багатотиражка — моя найперша вчителька.

Попереду розлука. До побачення, газето. Але я не прощаюсь, бо постійно з тобою, твій учень

А. МИКИТЕНКО.

ПОЧИТАЙТЕ НАШУ ГАЗЕТУ

СТІНГАЗЕТА «Історик» має свою історію. Попередником її був письмовий журнал, який складався з різних відділів. В ньому можна було прочитати про успіхи студентів, про недоліки в їх роботі і про те, як краще їх ліквідувати. Тут можна було познайомитися з досягненнями вчених нашого факультету. На сторінках журналу завжди можна було знайти куточок гумору і сатири.

Перший номер стінгазети «Історик» вийшов в травні 1944 року, і з того часу наша газета користується увагою читачів. Підтвердженням цьому є перші місяці, що займала газета на оглядах міжфакультетських та вузівських. З часу виходу першого післявоєнного номера «Історика» редколегії неодноразово нагороджувались почесними грамотами райкому ЛКСМУ та райкому партії за краще оформлення і зміст газети.

Наш «Історик» був полем літературної діяльності для багатьох студентів, які після закінчення вузу стали співробітниками республіканських і місцевих газет. І Лисаковський, колишній редактор «Історика», зараз є співробітником газети «Знання комунізму». М. Рубін нині працює старшим редактором Одеського радіомовлення.

Ми прагнемо до того, щоб наша газета поєднувала глибоке ідейне спрямування і яскраве художнє оформлення.

З великою любов'ю і старанністю оформляють газету художники Юрій Жадан і Валентин Оніщук, своє вміння і досвід вони передають молодим художникам Л. Коврову і Л. Вариводі, які беруть активну участь у підготовці і випуску газети.

Партійна організація приділяє велику увагу і надає потрібну допомогу редколегії стінгазети. Комсомольська організація виділила кращих товаришів для участі в редколегії. Особливо активну участь в роботі газети беруть наші кореспонденти А. Микитенко та В. Маруценко, фотокореспондент Б. Демчинський, коректори С. Неділько, В. Колеснікова, Т. Жихарева та багато інших. Багато уваги приділяють кожному номеру газети друкарки Н. Т. Маруха та І. І. Зільдман.

В нашій газеті є відділ, що висвітлює змагання на честь 50-річчя Жовтня, де підводяться підсумки, досягнуті в процесі навчання і, звичайно, недоліки, що заважають виконувати взяті зобов'язання. На сторінках висвітлюються матеріали та рішення XXIII з'їзду КПРС і XX з'їзду ЛКСМУ.

На перший план газети висувуються рішення по ідеологічній праці, які тісно пов'язані з життям нашого факультету.

Наша стінгазета підтримує зв'язок з бойовими листками курсів. Так, нещодавно студенти четвертого курсу в спеціальному випуску «Історика», який назвали «І сміх і гріх», розповіли про педагогічну практику.

Зараз редколегію нашої газети очолює В. Красницький.

Приходьте, друзі, до нас, на факультет, подивіться і почитайте нашу газету.

Г. КУЧЕРЯВИЙ,
студент другого курсу.

НАКАЗ № 724

ПО ОДЕСЬКОМУ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОМУ УНІВЕРСИТЕТУ ім. І. І. МЕЧНИКОВА

На ознаменування Дня преси за активну участь в роботі багатотиражної газети «За наукові кадри» і редколегії стінгазет:

§ 1

Оголосити подяку і нагородити пугівкою в спортивно-оздоровчий табір університету:

С. В. ХАНЕВИЧА — завідуючого відділом комсомольського життя газети «За наукові кадри»;

Н. М. ХАЛІМОШКІНУ — студкора газети «За наукові кадри»;

С. І. МЕФODOVСЬКОГО — студкора газети «За наукові кадри»;

В. П. КРАСНИЦЬКОГО — редактора стінгазети «Історик»;

В. Г. КОМАРОВИЧ — художника-оформителя стінгазети «Філолог».

§ 2

Оголосити подяку і нагородити цінними подарунками:

Н. В. ШЕХОВЦОВУ — студкора газети «За наукові кадри»;

М. С. ЛУХІНУ — студкора газети «За наукові кадри»;

В. С. СУЛЬКО — заступника редактора стінгазети «Історик»;

С. Д. ВОЛОКІТІНУ — художника-оформителя стінгазети «Студентський вогник»;

Г. П. ЛІПАТОВА — редактора стінгазети «Радянський фізик»;

Л. П. НІКОЛАЄВУ — редактора стінгазети «Радянський хімік»;

В. А. ШУСТОВА — художника-оформителя стінгазети «Радянський фізик»;

Н. М. КОГАНА — члена редколегії стінгазети «Земля і надра»;

Б. Ф. ВОЛОДАРСЬКОГО — художника-оформителя стінгазети «За мічурінську біологію»;

В. П. КОЛЕСНИКОВА — студкора стінгазети «Історик»;

В. Г. ГЛИБИШИНА — заступника редактора стінгазети «Історик».

§ 3

Оголосити подяку:

Ю. С. ВАЙСБЕЙНУ — відповідальному секретарю газети «За наукові кадри»;

Б. І. НИЖЕГОРОДОВУ — завідуючому учбовим відділом газети «За наукові кадри»;

Д. С. ЧЕРНЯВСЬКИЙ — завідуючий відділом культури газети «За наукові кадри»;

Л. О. ШВИДЧЕНКО — літспівробітнику газети «За наукові кадри»;

А. А. МОСКАЛЕНКУ — активному кореспонденту газети «За наукові кадри»;

Я. М. ШТЕРНШТЕЙНУ — активному кореспонденту газети «За наукові кадри»;

А. Б. МИКИТЕНКУ — студкору газети «За наукові кадри»;

Г. А. ПЛЯШКО — члену редколегії стінгазети «Історик»;

Г. Л. КУЧЕРЯВОВУ — члену редколегії стінгазети «Історик»;

С. В. НЕДІЛЬКО — студкору стінгазети «Історик»;

РЕКТОР УНІВЕРСИТЕТУ ПРОФЕСОР О. І. ЮРЖЕНКО

М. В. ЛАТУШКІНІЙ — редактору стінгазети «Студентський вогник»;

Т. Ю. ІВАНОВІЙ — члену редколегії стінгазети «Студентський вогник»;

В. І. ФІЛАТОВУ — члену літстудії філологічного факультету, активному кореспонденту газети «За наукові кадри»;

П. П. НАДУТИКУ — члену літстудії філологічного факультету, активному кореспонденту газети «За наукові кадри»;

О. Т. НІКІФОРОВУ — члену редколегії стінгазети «Земля і надра»;

Є. М. ОЧКІНУ — художнику-оформителю стінгазети «Радянський юрист»;

М. І. ДАВИДОВУ — редактору стінгазети «Радянський бібліотекар»;

Є. В. САВЕЛЬЄВІЙ — члену редколегії стінгазети «Радянський бібліотекар»;

Т. Я. ЛОГВИНОВІЙ — члену редколегії стінгазети «Радянський бібліотекар»;

В. Г. ТАНСЬКОМУ — члену редколегії стінгазети «Радянський фізик»;

Г. С. МАЄВІЙ — члену редколегії стінгазети «Радянський хімік»;

Л. М. АНТОНОВІЙ — члену редколегії стінгазети «Радянський математик»;

В. С. ТАРАНЕНКО — верстальниці друкарні;

Т. І. САМСОНОВІЙ — накладальниці друкарні;

К. М. МИЛОВІЙ — ліно-типістці друкарні.

УВІРИШЕННІ загального завдання підвищення ідейного рівня робітників, селян та інтелігенції велике місце посідають книжки на зразок цієї*.

Книга вдало поєднує популярність і науковість, у високій мірі достовірна, відзначається великою кількістю яскравих фактів, часом нових чи маловідомих. Написана виразною, чіткою мовою.

Розпочинається вона з того, що автор образно показує, як на II з'їзді Рад, в супроводі червоногвардійців, матросів, солдат з'явився Володимир Ілліч Ленін. Грім оплесків... Могутнє «ура». Володимир Ілліч виступив з доповіддю і оголосив декрет про мир без анексії і контрибуцій.

Хвиля тріумфу. Автор наводить слова Джона Ріда: «...Наша одностайність видалась в стрункуму, хвилюючому звучанні Інтернаціоналу. Якийсь старий, з сивиною солдат, плакав як дитина. Олександр Коллонтай тихенько змахнула сльозу. Могутній грім заповнив зал...».

Автор показує, якою одностайністю і підтримкою зустріли декрет робітники Московсько-Казанської залізниці, селяни Єлісеєвської волості Тверської губернії, солдати запасної артилерійської бригади...

Дійшовши до трудящих мас Заходу, декрет зробився могутньою силою, що підняла народи на боротьбу за мир.

Німецька газета «Лейпцігер Фолькцейтунг» 26 листопада 1917 року повністю передрукувала декрет про мир. Феєрією йшли мітинги робітників і селян Англії, Франції, США.

Однак імперіалісти вороже поставились до ідеї миру і ленінського декрету.

Стояло завдання — зв'язатись з ворогом — німецькими та австрійськими військами. І тут солдаты маси самі почали шукати шляхи цього. Автор наводить нові дані про «солдатыські мир», про те, як підписали перемир'я з німецькою армією російський гренадерський корпус, солдати Преображенського та Семеновського гвардійських полків та інші частини царської армії, показує роль діяча партії Н. В. Криленка, призначеного В. І. Леніним Верховним головнокомандуючим в установленні контакту з Німецьким головним командуванням.

* С. М. Майоров. Чтобы спасти революцию. Издательство политической литературы, М., 1965.

ПОДЯКА КОЛГОСПНИКІВ

БУРХЛИВИМИ оплесками зустріли мешканці села Іванівки появу на сцені сільського Будинку культури учасників художньої самодіяльності географічного факультету.

Перед концертом з лекцією виступив доцент Д. Богуненко.

Концерт пройшов з успіхом.

В. БОНДАР.

ПЕРЕМОЖНИЦІ ТУРНІРУ

В ПРОСТОРОМУ спортзалі будівельного інституту зібрані нещодавно дівчата з різних вузів міста на особисто-командні змагання з художньої гімнастики.

Автор книжки детально описує хід мирної конференції в Брест-Литовську (нині Брест). В. І. Ленін розробив для радянської делегації спеціальний «Конспект програми переговорів про мир». Радянська делегація висунула шість головних умов загального, справедливого і демократичного миру, на які погодилась німецька делегація від свого і своїх союзників імені.

Однак це було лицемірною і віроломною заявою! Німеччина погоджувалась на мир лише з участю Англії, Франції, США, а в цей час Вільсон, Клемансо, Ллойд Джордж і не думали про мир з Німеччиною, а займались розробленням планів придушення молоді Радянської Республіки, завзято допомагали внутрішній контрреволюції.

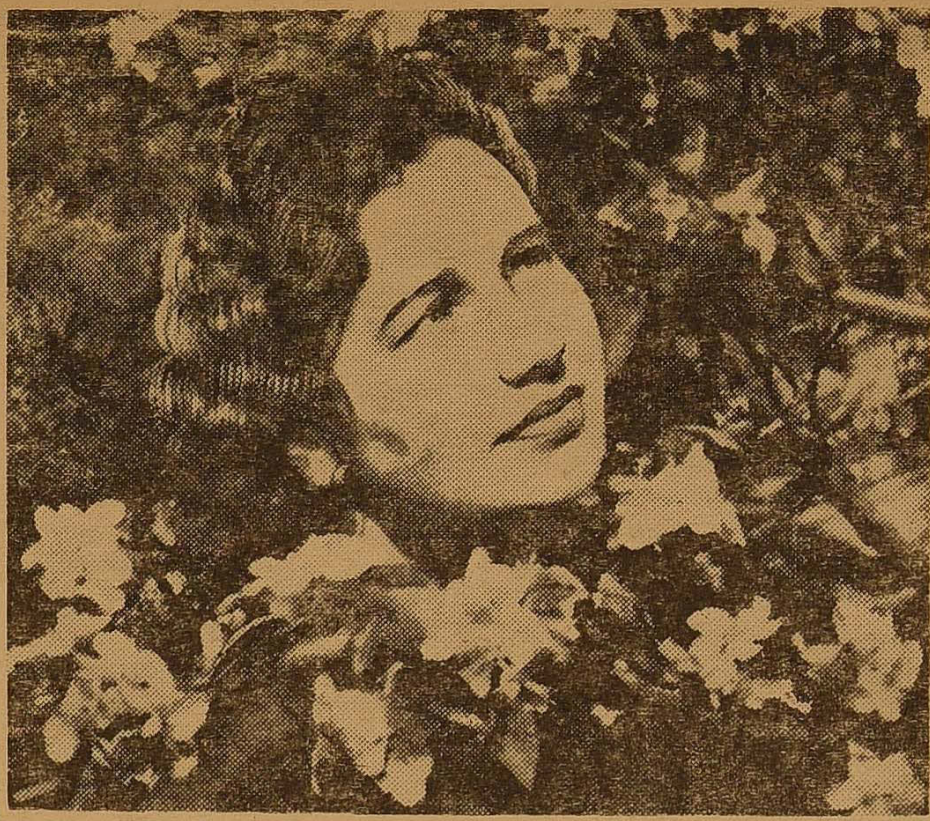
Автор показує, як Німеччина і її союзники, використавши зраду тодішнього наркома іноземних справ Троцького, ставили все важчі вимоги, диктуючи Радянській Росії кабальні умови миру, а потім німецьке командування повело свої війська проти революції.

І все ж геніальна ленінська стратегія перемогла. Брестський мир було укладено — і в цьому немеркнучий подвиг вождя партії і заступника Радянської держави В. І. Леніна.

Книга не позбавлена й недоліків, які слід виправити при перевиданні. Говорачи про «великий урок» Брестського миру, автор, нам здається, недостатньо підкреслив ту обставину, що мирне співіснування передбачає не тільки боротьбу дипломатичну, політичну, педагогічну, економічну, а й величезну кількість заходів, спрямованих на зміцнення обороноздатності Радянської та інших держав соціалістичної системи.

А в загальному книжка цінна й корисна. Її треба широко розповсюджувати. Немає сумніву в тому, що вона буде прочитана з великим задоволенням.

Доцент Я. ШТЕРНШТЕЙН.

З ПІСНЕЮ В ГОСТІ

СТРІЛКА годинника завернула десь за північ, а у вікнах затишної ідальні села Дальник II Біляївського району нашої області горіло світло. Дзвеніли пісні, й залунав баян. Панував святковий настрій і дружня обстановка...

— Що це? — подумав читач. — Можливо, молоді села збиралась на черговий «Вогник»? Чи комсомольське весілля, яке стало тут традицією?

Ні, ні. Це такий прийом було влаштовано студентам нашого факультету, учасникам сьогоднішнього концерту, що стали «першовідкривачами» (не з географічної точки зору) Дальника II.

А до цього події розвивались за намеченим планом.

— А казали, автобуси будуть...

— Поки доїдемо, голос загубимо...

— Нічого, з вітерцем краще...

...Сміх, жарти, репліки — все «Льонюк». Композитор Аверкін —

говорило про те, що філологи збираються в «похід». А в призначений час дві машини з «артистами» нашого факультету рушили з міста.

Приїхали зарані. Нас привітно зустріли працівники Будинку культури. Познайомились. Перевели подих — і до репетиції. Будинок культури, новий, на 360 місць, він чекав початку концерту. Щоправда, глядачів у вказаний час майже не було. Ясно, на роботу затримались. Що ж, ще одне хвилювання добавилось...

Концерт почався з невеликим запізненням. Приміщення переповнене. Зі вступним словом виступив доцент кафедри наукового комунізму Д. Бельфор. Він розповів про XXIII з'їзд КПРС, привітав з наступаючим святом.

А потім — концерт.

— Виступає вокальний ансамбль

«Льонюк». Композитор Аверкін —

БУЗКОВЕ КОХАННЯ

ВДАРИВ перший весняний грім — і в ту ж мить Конвалія відкрила очі. Вітер тихо шарудів підсохлими листям, що опало на землю в далекі осінні дні. В найглибшому та найтемнішому ярку задихався в агонії останній Сніг.

— А я буду жити! — раділа Конвалія і сміливо заворушила кволими, ледь позеленілими листочками.

Шуміли дерева у недосяжній високості хвалу Весні, що владно прибирала усе до своїх рук.

Веселіше побігли дні. І сурмили радісно Журавлі, розбиваючи клином білясті Хмари, щоб побачити рідну землю.

Якось Конвалія відчула, що на неї хтось дивиться. Вона сполохано оглянула всі лісові квіти, які

щойно появились вкруг неї і зустрілася з поглядом лісового Бузку.

— Чому ти так дивишся на мене? — тихо спитала вона.

— Не знаю, — задумливо прошепотів Бузок.

І кували Зозулі, і минали дні. Ліс вбирився в зелені шати, усе голосніше шумував, ніжно приймаючи на руки легкі пташині гнізда. Випадали дощі. Теплі Вітри все ласкавіше і частіше залітали до лісу. А Сонце сміялось, пестило, голубило кожну квіточку, гілку, найдрібнішу комаху.

А Конвалія росла. Її білі рученята все вище і вище здіймали маленькі дзвіночки. Плаття її зеленішало. Вона все більше привертала увагу своїх сусідів, квітів, самих різноманітних. Всі вони

горнулися до неї, заворожені, а Конвалія все більше ставала гордовитою, невідступною. Тільки найсміливіші нахилилися до неї і шепотіли їй слова про її красу, її винятковість, від яких Конвалія мліла.

Проте, не раз вона все ще відчувала тихі, печальні погляди Бузка, який (це Конвалія помітила якось випадково) ставав все красивішим, з усіх сил витягуючись із ярка. Але вона знову забувала про нього і знову наслухала шепіт своїх численних коханців, і дзвеніла, зрадлива, задоволена, на весь ліс.

А дні йшли. Якось ранком, вмиваючись дрібною росой, Конвалія з жахом відчула, що Сонце почало немилосердно її припекати. Конвалія все нижче і нижче опускала свої дзвіночки. Білі руки почали сумовито черніти.

І Конвалія, злякана, чомусь подалась на Бузок.

А він, стрункий, красивий, тримав свої зміцнілі віти, і з тихим докором посміхався до неї своїми синіми зірочками-очима. Поруч з ним цвіла красуня Черемха.

— Я люблю тебе! — простогнала Конвалія, — ти... ти тепер не такий, яким був раніше. Скажи, чому ти увесь час дивишся на мене, то весело спочатку, як я була ще зовсім юна, то сумовито, коли появились у мене коханці, що тепер починають мене забувати?... Скажи, синьоокий красене, як зумів ти піднятися з темного ярку. Що дало тобі сили?

— Кохання до тебе. — тихо промовив Бузок.

— І тепер кохаєш? — жадбно спитала Конвалія, зрадливо озирнувшись навкруги.

— Кохав, — спокійно сказав Бузок і зашепотів щось до соромливої Черемхи.

П. НАДУТИК.

Спортсменки університету по праву вважаються найсильнішими серед гімнасток вузів, і тому до них була прикута особлива увага.

Наші спортсменки виправдали надії своїх болільників і наставника — старшого викладача Б. Калиник. Наша команда в складі майстрів спорту СРСР Т. Шнайдер, З. Сигал, першорозрядниць — Т. Воронової, О. Білоусенко, С. Баранової, Л. Коммуніної, Е. Копілевої та К. Клімової стала переможницею цього турніру.

В особистому заліку минулорічна чемпіонка серед вузів міста Т. Шнайдер підтвердила своє звання і зайняла перше місце. На дру-

гому місці — її подруга по команді З. Сигал.

На жаль, ці змагання були затьмарені некваліфікованим суддівством окремих арбітрів.

В. ЛАПКО.

ПРИКРА НЕСПОДІВАНКА

ДЛЯ велосипедного, як і для цілого ряду інших сезонних видів спорту, весна — найінтенсивніша пора, бо, виїхавши на трасу, можна, нарешті, перевірити

свій спортивний потенціал, здобути взимку на тренуваннях. В цей час, як завжди, влаштовується ціла серія велозмагань. 23—24 квітня пройшла першість «Буревісника». Вже сам факт, що серед спортсменів ми бачили юнаків і дівчат з емблемою ОДУ, не може не радувати.

Мужньо трималися наші велогонщики в перший день змагань. 12 підбадьорюючих очок були здобуті ціною великих зусиль і непоганою підготовкою кожного члена команди. Однак, драматично склалась обставина на другий день. Три юнаки, що вимушені були зійти з дистанції внаслідок проколів велотрубок, по суті звели на-

нівець всі зусилля команди, яка після цього зайняла місце серед аутсайдерів.

Прикра несподіванка. Однак, здається, факт цей досить показовий. Керівникам кафедри фізичного виховання відомо, що наші спортсменки користуються машинами, які вже давно втратили необхідні технічні дані, проте далі запевнень і обіцянок справа не йде. Пожинаючи сумний врожай цієї весни, треба думати про майбутнє. Треба не зволікати з поновленням велосипедного реквізиту, тим більше, що справжніх аматорів цього виду спорту університет має.

М. ГРИЦАК, капітан команди.